

De ők
nem tudták
– mi sem tudjuk már – anyáknak tekinteni
az Anyaföldet.
Azt, aki az ölében, a karjában,
a térdén,
mindnyájunkat
az emlőjén tart.

Fordította: **Tar Károly**

Alexandru Dohi

Az igazat vallva

La o adică

Még autodidaktaként is
A műveltség cserbenhagy akkor
Itt szétválik a folyó és az ér
A sarkítás legbensődig elér
A félénk határozottan parancsol

A hosszú nélkülözés ellenére
Főtisztelendősége gyerekfejekre hág
A nevetséges dundi kisded jókedv
Mentőöveket oszt keresztet nem vet
Mint a hitetlen, ki körül ég a hely úgy imádkozik

Az idegenlégiós katona sír
Mások előbb még magabiztosan
Most álarc nélkül pánikba esnek
De mert teszik a magukét jól teszik
Boldogok akik minden időben igazat vallnak

Ingerültek száműzöttek elpuhultak
Egy csöndes kávézóban írom ezt
Egy szupercivilizált országban
Kedvem lett volna ebből a zsiros témából
Ódát írni de nedves lelkem nem ég a vágtyól

Játszótársam sarki csillag
Az igazat vallva ódát hogyan írhatnék
Miként őrizheted ünneplőruhád vasaltságát
Az igazat vallva mi jöhet ki belőled
De mindenképpen jó rendkívül jó ez így

Stockholm, 1995. VII. 26.

A tájtól erőszakoltan

Violat de peisaj

A tük mint holdsugarak
Melyeket a sötétség ügyesen kezel
Angyali mozdulatom kibontva terel
Idegen kezeim félénken remegő agarak

A csukahallgatástól lettem rosszul
Hogy ezt a költeményt békében írjam
Hogy készülő árnyak támadását lebíriam
Töprengésem saját húsomba szorul

Tojáshéjamból rég kiforgattak már
Ficamítottak a tárgyak zsugorítottak
Mások érzései bögrébe szorítottak
Most teknőspáncéloomat töri a táj

Erővel költözik bennem az ellen
Fűzek fúródznak lándzsaként belém
Nagykanállal merít belőlem az ég
Húsom fölött elsötétült a felleg

Mintha csontjaimban a sátán villámlana
Szemeim maguktól lombikban görgönek
Vagy végtelenült kuglizóban pörögnek
Nincs olyan kép amely útjukba állana

Fehér műanyagpillangó a párzásom
Idegeim olykor a torkomba gyűlnek
Drótgomolyagként a rontásomra törnek
Szájüregemben karmolják hallgatásom

Koccanó fogaim közé esnek gúnyosan
 Papírt szegezve mereven nézik a távot
 Láthatatlan száraz tüleveleket tárolt
 Fagyott hótakarón a fény gúnycsillagosan

Románból fordította: **Tar Károly**

Alexandru Dohi önmagáról:

Földre szálltam Máramarosszigeten, 1955. június 4-én, akkor tájt, amikor az Ikrek már kezdenek visszahúzódní. Tétovázó, balos, – netán nevetséges természetből adódóan lehetséges, hogy először vagyok itt az ember vitatható képében. Valószínűleg fiatal, hogy ne mondjam megkéssett lélek vagyok itt, amikor „bomlik a vásár”.

Tíz éves vagyok, amikor meghalt apám – egyszerű jelenlétével megértettem őt. Hiánya miatt kezdtem el írni, lehetséges, hogy a szó a hiányból terem. Anyám szófogadó és istenhívő, egy szeszgyárban dolgozott, kis pénzéből a kolozsvári Képzőművészeti Liceumba küldött. 1974-ben érettségiztem, aztán a Duna-deltában halászként dolgoztam, a katonaeveimet a brassói tűzoltóknál töltöttem. Aztán voltam kirakatrendező, szobafestő, kőműves, kőfaragó, tejkihordó, erdei gyümölcs-szedő, sorsjegyárus, sírásó, tisztviselő a temetkezési vállalatnál, postás, rajztanár, csempekályhás, földtani kutató, közfürdő főnök. 1979-ben megnősültem, három gyerekünk van: Emanuel 22, Elena 20, Artur Paulus 12 éves. 1986-ban Svédországba szöktem. Itt röviden felsorolva üzleti kifutóként, pincérként, nevelőként, kertészként, samaritánus gondozóként dolgoztam.

1977-ben közöltem először. Aztán sorra több romániai folyóiratban jelentek meg verseim. 1983-ban jelent meg első kötetem: *Caietul debutanților* (A bemutatkozó füzet), melyet a *Cartea definițiilor* (Meghatározások könyve) a *Calul de febră* (A lázló), és a *Cartea aromelor* (Illatok könyve) követett. Íróasztalom tele van könyveimmel: *Cartea dilemelor* (Kétségek könyve), *Aspecte și ipostează* (Arculatok és feltevések) *Diafania* (Áttetszőség) és mások. Itt Svédországban többször is közöltem a Mozaik című svéd folyóiratban, festményeimet, grafikáimat olykor kiállítom, könyveim borítóját is magam tervezem.